

Alvaras del Portillo – tėvas, kuris norėjo, kad būtume šventi

Mons. Andresas Lavinas, Opus Dei vikaras Baltijos šalims, vyskupo Alvaro del Portiljo paskelbimo palaimintuoju proga pasidalina savo įžvalgomis apie šio įvykio reikšmę visai Bažnyčiai, taip pat asmeniniais prisiminimais iš susitikimų su žmogumi, kuris jau šiandien bus iškeltas į altoriaus garbę.

2014-09-27

Šiandien Alvaras del Portiljas,
vyskupas ir pirmasis šv.

Chosemarijos įpėdinis Opus Dei
priešakyje, Madride bus paskelbtas
palaimintuoju. Norintieji nuo 13 val.
galės stebėti ceremoniją per
televiziją ar Opus Dei interneto
svetainėje. Ceremonijoje laukiama
apie 150 tūkst. žmonių iš visų penkių
pasaulio žemynų.

Vyksianti šventė bus visos Bažnyčios
šventė, skirta Dievo garbei ir visos
Bažnyčios gerovei. Ši ceremonija taip
pat reikšminga Lietuvai, kurioje
Opus Dei veikia jau dvidešimt metų.
Bažnyčia antrąjį kartą pakels į
altoriaus garbę Opus Dei narį.
Pirmasis buvo šv. Chosemarija
Eskriva, 2002 m. kanonizuotas šv.
Jono Pauliaus II. Taip Bažnyčia
patvirtino, kad Opus Dei išties yra
kelias į šventumą.

Baltijos šalims atgavus
nepriklausomybę, tėvas Alvaras

nusprendė pradėti Opus Dei veiklą Lietuvoje. Pirmieji prelatūros tikintieji čia atvyko 1994 m. rugsėjį. Tėvas Alvaras troško aplankyti šią jam brangią šalį, tačiau negalėjo, nes Viešpats dar tų pačių metų kovą, po tėvo Alvaro kelionės į Šventąją Žemę ir po paskutinių tėvo Alvaro aukotų šv. Mišių Paskutinės vakarienos menėje, pasišaukė jį pas save.

Man teko laimėti 1991 m. tėvo Alvaro būti išventintam diakonu. Tai, kad šventas žmogus uždėjo savo rankas ant mano galvos, skatina dėkoti Dievui ir kartu jausti ypatingą atsakomybę. Be to, Opus Dei prelatūros seminarijoje, Romoje, man teko galimybė daugelį kartų pabūti kartu su juo – matyti aukojant šv. Mišias ir padėkos maldoje po jų; girdėti jį kalbant žmonių miniai arba palyginti negausiuose šeimos susibūrimuose; matyti jį dirbant ar ilsintis. Trumpai tariant – man teko laimėti būti labai arti švento žmogaus.

Jis pasižymėjo – nekalbant apie gilų pamaldumą, nes darydavo įspūdį matyti, kaip giliai jis išgyvendavo šv. Mišias – žmogišku patrauklumu, persmelktu humoro, paprastumu ir nuo lūpų nedingstančia šypsena. Jo veide atsispindėjo gili vidinė ramybė, o meilus žvilgsnis rodė gero, supratingo ir gailestingo tėvo švelnumą (užtenka pamatyti būsimąjo palaimintojo maldos kortelės nuotrauką). Kartą tapytojas tapė jo portretą ir pirmosios sesijos metu tarė: „Tėve, Jūsų veide atsispindi gili ramybė.“ Tėvas Alvaras šypsodamasis atsakė: „Pažvelk, už šios ramybės slepiasi daug karų.“ Taip padėjo suvokti, kad šventumas reikalauja tiek Dievo malonės, tiek ir asmeninės kovos.

Jeigu turėčiau vienu žodžiu nusakyti, kas ir koks buvo tėvas Alvaras, turėčiau pasakyti: *tėvas*. Iš tiesų jį vadindavome vardu, kuris išraižytas ant jo antkapio: „Tėve“. Tėvas

Alvaras buvo tikras tėvas: sekdamas šv. Chosemarijos pavyzdžiu, mylėjo visus savo sūnus bei dukteris Opus Dei šeimoje. Tačiau didelėje tėviškoje širdyje tilpo Opus Dei rėmėjai bei draugai, taip pat daugybė žmonių, kurie dalyvaudavo prelatūros teiktose ugdymo priemonėse. Jis mylėjo ir nuo Bažnyčios nutolusiuosius, tuos, kurie neišpažįsta krikščionių tikėjimo, bei tuos, kurie jo nemylėjo, kurie darė žalą Opus Dei šmeižtu. Tėvas Alvaras karštai meldėsi už šių žmonių atsivertimą ir iš visos širdies atleisdavo.

Tie, kurie gyveno su juo daugelį metų, tvirtina, kad nė kart negirdėjo jį skundžiantis, kritikuojant ar kitaip negatyviai kalbant: tėvas Alvaras tam negaišdavo laiko, viską sugebėjo matyti antgamtiškai; viskas jam padėjo gilinti asmeninį ryšį su Dievu. Daugelis ieškojo jo patarimo, pasiūlymų, šviesos, norėdami rasti

sprendimą sudėtingomis aplinkybėmis. Tėvas Alvaras visiems atrasdavo meilų žodį, meilės kupiną komentarą, tikslų patarimą. Kartą žinomas žurnalistas Vitorio Messori po interviu su tėvu Alvaru parašė: „Būnant kartu su tėvu Alvaru labiau negu užduoti klausimus norisi paprašyti prieiti išpažinties...“

Tėvas Alvaras buvo meilus, tačiau kartu ir reiklus tėvas. Mokėjo suprasti, tačiau taip pat ir paraginti. Pasitikėdamas savo sūnumis ir dukterimis, reikalavo daug. Sekdamas šv. Chosemarijos pavyzdžiu, mums sakydavo: „Mano vaikai, labai Jus myliu, tačiau noriu, kad būtumėte šventi.“ Tėviška širdis skatino jį trokšti geriausio savo vaikams, o kokios didesnės laimės galima linkėti, jeigu ne tos, kurią pasiekiame susivieniję su Dievu per kontempliatyvų gyvenimą šioje žemėje, o vėliau – pasiekę tobulą vienybę su Juo danguje?

Turėdamas tėvišką ir gailestingumo kupiną širdį, tėvas Alvaras ypač mylėjo vargšus. Per beveik 20 vadovavimo Opus Dei metų, paskatino prelatūros tikinčiuosius pradėti dešimtis veiklų, skirtų tarnauti poreikių turintiesiems, ypač Amerikos, Azijos bei Afrikos šalyse: steigti klinikas ir ligonines, įvairius ugdymo centrus ir kita. Daugelis šių projektų buvo skirti pagelbėti nuošalėje atsidūrusioms, Lotynų Amerikoje, Azijoje, ar Afrikoje gyvenančioms neturtingoms moterims.

Šiandien, kartu su visa Bažnyčia dėkojame Dievui už šį būsimą palaimintąjį, šį „gerą ir ištikimą tarną“, kuris gebėjo savo gyvenimu ištikimai atspindėti dieviškąją tėvystę. Dėkojame Dievui už šį jo tarną, kuris buvo Opus Dei tėvas, tačiau atvėrė širdį visos žmonijos dvasinėms ir materialinėms reikmėms.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/alvaras-del-portiljas-tevas-
kuris-norejo-kad-butume-sventi/](https://opusdei.org/lt-lt/article/alvaras-del-portiljas-tevas-kuris-norejo-kad-butume-sventi/)
(2026-03-18)